

Brent Wadden Best Before

Nov 7, 2025 — Jan 10, 2026 | Brussels

Weven: het kruisen van de ene draad met de andere, het samenvoegen van fragmenten tot een vorm, het creëren van spanning, patroon en structuur. Het is een van de oudste bezigheden van de mensheid: huiselijk, ritueel, ambachtelijk. In de handen van Brent Wadden is weven niet alleen een methode, maar ook een proces, een artistieke taal. Het verknoopt verleden met heden, eenzaamheid met gemeenschap, werk met meditatie, materie met herinnering.

Deze herfst presenteert Almine Rech twee tentoonstellingen van Wadden's werk: een intieme presentatie van drie stukken in Parijs, en een grotere constellatie in Brussel onder de titel 'Best Before'. Samen brengen deze tentoonstellingen een terugkeer in kaart, een 'terugweven' naar de oorsprong.

Wadden's werkwijze ontwricht categorieën. Zijn handgeweven stoffen, gespannen op doek, zweven tussen schilderkunst en ambacht, tussen atelier en weefgetouw. Het raster van schering en inslag wordt een plek waar kleur en lijn zich ophopen, waar kleine onregelmatigheden uitgroeien tot zelfstandige structuren. Elk werk bevat orde én verstoring, precisie én toeval, herhaling én afwijking.

Voor Wadden is weven niet alleen het maken van een stof, maar ook het maken van een vorm. Het is een manier om het materiaal tot zijn uiterste grens te verkennen, om betekenis te ontdekken in imperfectie, om het proces even krachtig te laten spreken als het beeld.

Elk van Wadden's nieuwe weefkunstwerken is opgebouwd uit drie panelen. Elk paneel is op zijn beurt verdeeld in zes delen. Een strikte structuur, een sober kleurenpalet, een geconcentreerd motief. Door de beperking uit te putten, wordt vorm tot kracht. Door het materiaal uit te putten, onthult zich een diepere noodzaak.

Het weven is een dagelijkse, mechanische, repetitieve handeling, en juist daardoor is het transformerend. Wadden is alleen wanneer hij weeft. Hij bouwt zijn eigen weeframen. Hij verschuift kleuren geleidelijk, knoop voor knoop, totdat ritme meditatief wordt. De handeling is zowel nederig als radicaal: een eindeloze herhaling die het punkethos van zijn jeugd weerspiegelt, een strikte doe-het-zelf-ethiek die wordt voortgezet in de kunst. Niets wordt uitbesteed. Niets wordt verspild.

Wadden werd in 1979 geboren in Nova Scotia, Canada, en komt uit een arbeidersgezin. Zijn vader en oom waren vissers, afhankelijk van de cycli van de zee. Tijdens het opgroeien zag hij hen dezelfde handelingen dag na dag herhalen: hijsen, knopen, herstellen, repareren. Vaardigheden werden doorgegeven, geërfd door herhaling. Voor Wadden wordt het weefgetouw een parallelle scène: de choreografie van arbeid vertaald naar het doek.

Elke zomer keert hij terug naar Nova Scotia, als een ritueel, haast een pelgrimstocht, naar het land waar zijn identiteit voor het eerst werd geweven. Vorige zomer leidde een verkeerde afslag op een kustweg hem naar een onbekend strand, ongerept en paradijselijk. Die toevallige ontdekking legde een beeld bloot dat zowel echt als bedacht was: het beeld van zijn geboorteland zoals hij dat altijd bij zich had gedragen, oorsprong en horizon. Het is geen toeval dat zijn tentoonstelling in Parijs 'Main-à-Dieu' heet, naar het nabijgelegen vissersdorpje, alsof hij deze terugkeer naar zijn roots al in de titel wil verankeren.

Voor Wadden is weven meer dan structuur, het staat voor overleven. Hij spreekt over het uitputten van het materiaal, het gebruiken van stof tot niets meer ongebruikt is, niets wordt weggegooid. De werken hebben geen titel: het gebaar is voldoende. In Brussel verwijst de titel van de tentoonstelling Best Before naar de houdbaarheidsdatums op blikjes in vissershut van zijn vader, evenals naar een punkalbum dat hij in zijn jeugd koesterde. Beide verwijzingen roepen vergankelijkheid op, maar ook volharding: wat overleeft, wat blijft.

Als tiener werkte Wadden als conciërge in kantoorgebouwen. Van 5 tot 7 uur 's avonds leegde hij vuilnisbakken, veegde hij vloeren en zag hij hoe snel mensen bruikbare dingen afdankten. “Telkens als iets werd weggegooid, heb ik het gevoel dat ik het moest redden of gebruiken.” Die drang heeft hij nog steeds. De werkwijze van Wadden is er een van redding, van vasthouden aan wat anderen weggooien. In die zin staat hij dicht bij de volkstradities van zijn geboortestreek Nova Scotia: hier werken makers met dat wat voorhanden is, waarbij ze noodzaak omzetten in ambacht.

Voor Wadden is weven meer dan een techniek. Het is een manier om materie te bewonen. Een manier om verspilling te weigeren. Een manier om de eigen geschiedenis – kindertijd, punkjeugd, arbeidersgezin – te verweven in het geduldige weefsel van de kunst.

Weven is terugkeren. Terugkeren is herhalen. En in die herhaling vindt transformatie plaats.

— Boris Bergmann, schrijver.